

„Ha kimégy, szórd a fényt!”

Beszélgetés Spala Korinna Harangozó-díjas táncművésszel

Spala Korinna 1977-ben született Sárospatakon. 2000-ben a Szent István Egyetem Jászberényi Főiskolai Karán művelődésszervező, 2001-ben a Magyar Táncművészeti Főiskola néptánc-színházi tagozatán, 2004-ben ugyanitt moderntánc-pedagógus szakon szerzett főiskolai diplomát. Táncolt a Honvéd Táncszínházban, a Budapest Táncszínházban, 1999-2001 között a Szegedi Kortárs Balettben. 2001 augusztusa óta a Pécsi Balett magántáncosa. 2005-ben a Magyar Táncművészek Szövetsége szakmai nivódijjal, „Az évad legjobb női táncosa” elismeréssel tüntette ki. 2006. március 15-én Harangozó Gyula-díjat kapott.

Tizenöt évesek voltunk, amikor utoljára beszélgettünk a Sárospatak Református Kollégium Gimnáziumának udvarán. Búcsúztál tőlünk, mert Miskolcra költöztetek. Sokáig nem tudtam rólad, s nagyon büszke voltam, amikor néhány évvel ezelőtt a Nemzeti Táncszínház szórólapján megláttam a neved. Hogyan lett belőled táncos?

Patakon tornáztam, innen indult. László Ircsi néniért rajongtam, azért mentem a református gimnáziumba, mert ő ott tanított. Jártam hozzá jazztánc tréningre is, nagyon tetszett. Amikor a szüleim új állásajánlatot kaptak Miskolcon, úgy döntöttem, én is velük megyek, mert ott van táncotagozatos gimnázium. Két évig jártam oda. A Magyar Táncművészeti Főiskola (a „Balettintézet”) mesternője, Som Gizella vizsgáztatott minket, ő ajánlotta, hogy próbáljam meg a Balettintézet következő évben induló néptáncotagozatát. Bár már túlkoros voltam – majdnem 17 éves, s azt általában 14 éves korban kezdik –, felvételiztem, és felvettek. A balettről sajnos lemaradtam, hiszen azt ott 10 évesen kezdik. A gimnáziumot hamarabb befejeztem, és a Honvéd Táncszínházba kerültem ösztöndíjasként. Az ottani mesternőm javaslatára azonban majdnem átvettek a baletttagozatra. Ez óriási dolog lett volna, de végül a vizsgabizottság úgy döntött, nem javasolnak, hiszen nagyon idős lennék, mire azt befejezném, s jobban teszem, ha együttesben táncolok.

Hogyan találtál rá a modern táncra?

A Honvédban rájöttem, nem a néptáncot keresem. Szép a néptánc, de nekem más formanyelvre van szükségem. Sokféle kurzusra jártam, és így éreztem meg, mi áll hozzám, a testemhez, a habitusomhoz a legközelebb. A modern érdekelt, a klasszikus, balett alapú, vonalas tánc, amely tele van léttel, de fontos benne a technika. A Budapest Táncszínházhoz kerültem. Művészeti vezetője, Földi Béla, kiváló pedagógus, nagyon jó táncosokat nevel. Máig példaértékű számomra energiája, kitartása, alázata. Ha elakadtam, rá gondoltam, és ez mindig erőt adott. Egy évig ösztöndíjas voltam nála, táncoltam a koreográfiáiban, Raza Hammadi francia koreográfus darabjában. Szerettem volna maradni, de ez a társulat nem tud rendszeres fizetést biztosítani. A Szegedi Kortárs Balett szerződést ajánlott, őket választottam. Náluk két évet töltöttem. Nagyon kemény volt. Jó darabokban táncoltam. Szeretem Juronics Tamás puha,

levegős koreográfiáit. Ő ma elismert táncos és koreográfus, egyébként szintén a főiskola néptánc tagozatáról indult. Táncoltam a *Carmina Buránában*, a *Sáremberben*, a *Tavaszünnepben*, de egy idő után úgy éreztem, itt nem tudok továbbfejlődni. 2001-ben a Pécsi Balett magántáncosa lettem, amelynek élére akkor került Keveházi Gábor és Egerházi Attila. Azóta már egyikük sincs ott: Keveházi a Magyar Állami Operaház balettigazgatója lett, Egerházi pedig előbb Debrecenbe ment, majd onnan is tovább szerződött. Hiába, a táncélet gyorsan változik. Én maradtam Pécsen, s idén már a hatodik évadomat kezdem. Nagyon termékenyen telt az idő: itt nyertem az összes díjamat, rengeteg lehetőséget kaptam táncosként, tréningadóként.

Idén márciusban megkaptad a táncszakma egyik legrangosabb kitüntetését is, a Harangozó-díjat. Mit jelent ez számodra?

Borzasztóan örülök neki, hisz ez állami díj, azt jelenti, a szakma látja, követi, elismeri, amit végzek.

Mi kell ahhoz, hogy felfigyeljenek egy táncosra?

Elsősorban jó szerepek. Nekem voltak komolyabb szerepeim, például *A csodálatos mandarinból* a Lány, *A fából faragott királyfiból* a Királylány, a *Kakukkfészekből* a Főnéni, és táncoltam sok külföldi koreográfus fontos darabjában. Most éppen *A notre-dame-i toronyörben* táncolok Esmeralda szerepében. Mint általában minden darabunkat, ezt is bemutatjuk Budapesten a Nemzeti Táncszínházban.

Külföldi táncszínházak, balettek nem vonzanak?

A Nürnberg Baletthez felvettek. Már albérletet kerestem, amikor felhívott a gazdasági igazgató, és elmondta, hogy a megszorítások miatt a már meglévő tagok létszámát is csökkenteni kell. Behívtak a Holland Nemzeti Táncszínház és a madridi Nacho Duato felvételijeire is, de az elsőnél utólag kiderült, hogy nincs is szabad helyük, a másikra pedig már el sem utaztam, mert az egész eljárástól elment a kedvem. Valójában sohasem terveztem, hogy hosszan külföldön maradjak. Itthon szeretnék családot alapítani.

Hogyan lesz valakiből elismert, jó táncos?

Alázattal, kitartással. Látni kell, hogy éppen hol tartasz, hova akarsz eljutni, s oda milyen módon juthatsz. Láttam, hogy időnként el vagyok nyomva, de nem szóltam. A munkámmal akartam bizonyítani. Ez egy idő után meg is hálálta magát. Tehát szorgalommal, kitartással, okosan. Tudatos munkával minden nap oda kell figyelni a hibáimra, aztán az újabban felmerülőkre. Elemezni kell a helyzeteket, és megoldani. A táncosok mindig a határaikat feszegetik, minden nap egy önostorzás. Kemény, de megvan a gyümölcse. A színpadon nincs hazugság. Onnan minden átjön.

Milyen szakmai kihívások állnak még előtted?

Most csúcsmódban vagyok, s aggaszt is egy kicsit, hogy úgy érzem, nem használom ki eléggé. Keresem tovább az utam, szeretnék új alkotókkal kapcsolaba kerülni, érdekes, kreatív dolgokat csinálni. Érzem, Pécsen már megtettem, amit kellett, lassan tovább kell lépnem. De

az első lépést mindig nehéz megtenni. A szervezés nagyon macerás. Nehéz intézményi háttér és anyagi források nélkül a semmiből valamit létrehozni. Szívesen részt vennék projekt munkákban is különböző társulatoknál, szeretnék dolgozni, illetve ismét dolgozni Fejes Ádámmal, Egerházi Attilával, Földi Bélával, Jurányi Patrickkal.

Te nem kacérokodsz a koreografálással?

De. Épp most ezt gyűröm, valamiért még nem bízom magamban. Lépéseket bármikor gyártok, de nehéz szépen közvetíteni, amit akarsz. Nem szeretnék szájbarágós, populáris koreográfiát készíteni. Ötleteim vannak, de egyelőre csak fontolgatom.

A táncosok élete nem könnyű. Hogyan képezed el magad öt-tíz-húsz-harmic év múlva?

Nemsokára családot szeretnék, ez az elsődleges. Jó lenne, ha két-három év múlva anya lehetnék. Nem akarom utána abbahagyni a táncot, most úgy érzem, a táncot nem lehet abbahagyni. Ez egy életforma. Nem lehet abbahagyni. Ki tudod táncolni magadból a bánatot, örömet, mindent. Nagyon jó adni a színpadról! Később szeretnék minél többet tanítani, és a koreografálással is próbálkozni fogok. Egy együttes munkájában is szívesen közreműködnék próbavezetőként, tréningadóként. Táncosként is, attól függ, milyen állapotban vagyok. Szerintem 35 éves koromig, sőt elképzelhető, hogy még tovább is, alkati adottságaimnak köszönhetően, jó formában leszek. Aztán egy idő után már nem esztétikus a test, akkor táncszínházi kamaradarabokban tudom magam elképzelni, amelyekben kevesebb a tánc, s fontosabb a színészi játék.

Meg tudnád fogalmazni, miért olyan jó a színpadon?

Szerintem nagyon fontos, hogy a közönség szépet és jót kapjon. Például bármennyire elismerem Frenák Pál professionalizmusát – nagyon jó darabokat csinál, jól szerkeszti őket –, nem szeretem, mert úgy érzem darabjainak pszichés szempontból káros hatása van az emberekre. Nem építő, hanem kifordult, torz lelkületű, és negatívan hat.

Igen, Frenák Pál munkásságát sokan vitatják. Az egész Európában ismert koreográfus 1999-ben tért haza Párizsból, és korábbi francia táncosaiból és fiatal magyar művészekből létrehozta hazai társulatát. Én is láttam egy darabját, a Tricks & Tracks nekem nagyon tetszett, de valóban hatalmas indulatokat szabadít fel az emberből. Te mit szeretnél közvetíteni a színpadról?

Szeretetet. Ma a művészet az egyéni önmegvalósításról szól, pedig nem erről kellene. A művészetnek nem ez az alapvető feladata. Szakrális tartalmakat kellene. Nem könnyű, mert ma ezt mindenki elutasítja, pedig egyszerűen értékek közvetítésére gondolok. A színpadon is érzem, sokkal többet adhatok, mint amit egyedül adhatnék. Nem tudom, ezt később hogyan fogom csinálni, de a szakralitás valószínűleg akkor is átadható, ha koreografálok vagy tanítok. Például gondolkoztam egy tánctréningen. Úgy magyaráznám el a gyakorlatokat, hogy a szellemieket is beletenném. Húzd fel magad! Képzeld el, hogy a szívedből egy fényszál megy felfelé, amely összeköt az angyaloddal, és így tovább. Ilyen alapokból fel lehetne építeni egy tréninget.

Mit jelent számodra a szakralitás?

Szeretetet, hitet, Jézus Krisztust és mindennek szellemi háttérét. Engem nemcsak azok a dolgok érdekelnek, amik itt a Földön történtek, és amit a Bibliából lehet tudni, hanem a szellemi mozgatóerők is. Például az anyagi hierarchia, a segítő és őrző angyalok, és minden, ami ehhez kapcsolódik.

Mikor vált mindez fontossá számodra?

15 évesen nagyon naívan és jóindulattal telve kerültem el Sárospatakról, s utána hatalmas pofonokat kaptam. Mindent magamnak kellett megoldanom, rettenetesen egyedül voltam. Ütések jöttek jobbról-balról, fentről-lentről. De érdekes, már kicsi koromban is biztos voltam benne, hogy az embernek nem egy élete van. Iskolába járunk, de miért járunk iskolába? Hogy elmenjünk dolgozni, utána meg nyugdíjba? Az egésznek így önmagában nincs semmi értelme. Akkor van értelme, ha többről van szó. Szegeden is rettenetesen el voltam hagyatva. Mindent hamar megtanultam, és nem volt fejlődési lehetőségem. Hatalmas hiányérzet volt bennem. Elkezdtem jógázni, és lassan kezdtek pozitív irányba lendülni a dolgok. Péccsett folyamatosan olyan emberekkel találkoztam, akik sok felmerülő kérdésemre válaszoltak. Rudolf Steiner írásait kezdtem olvasni, aki a 20. század elején létrehozta az antropozófiát. Ez egy filozófiai irányzat, amely új szellemi világ- és emberképet tárt fel. Kapcsolódik az ősi keleti bölcsességhez, de a keleti tradíciókkal ellentétben középpontjában Jézus, az emberiség megváltója áll. Számomra a hit az egészséges életmóddal és az önismerettel teljes.

Művészként sikerült már közvetítened ezt másoknak?

Igen. Tallinnban betanítottam Jorma Elo *Red with Me* című koreográfiáját a Észt Nemzeti Opera balettegyüttesének. Mielőtt elutaztam, egy ismerősöm figyelmeztetett: „Ha kimégy, szórd a fényt!” Minden nap meditáltam, mielőtt dolgozni mentem, segítséget kértem ahhoz, hogy szórjam a fényt, de ne csak a tallinni táncosokra, hanem az egész világra. Hihetetlenül eredményesnek bizonyult. Őt szereposztást tudtam betanítani! Ez két hét alatt elképzelhetetlenül sok. És csupa jót és szépet kaptam vissza. A színpadon is éltem már meg ehhez hasonlót. Egy nagyon komoly, szinte földöntúli darabban táncoltam, Fejes Ádám *Origójában*. Úgy éreztem magam, mintha angyal lennék. Le voltam festve egy fehér anyaggal, amely, ha mozogsz, aurát rajzol köréd. A duett arról szólt, hogy lejövök a Földre, hogy megmentsem az elveszett emberem. Volt a darabban egy pas de deux, mintha fényszálát vezetnék fel a szívemből az angyalom felé. Effektíve éreztem az Angyalomat. Ott volt, és segített. Nagyon jó érzés volt. Persze, aki még nem tapasztalt ilyet, biztosan nem érti. De ezért jók a földi sikerek. Bizonyosságtételek. Az én életem is akkor váltott nagy sebességre, és hozott szerepeket, díjakat, amikor helyretettem a legfontosabbakat, és éreztem, hogy jó úton járok.

Reméljük, sokan értik ezt. Aki pedig még nem tudja, mit jelent elégedetten és boldogan élni, annak biztosan segít, ha látja, más hogyan boldogul. Jó példa lehetsz rá Patakon. Szoktál visszajárni?

Igen. Minden nyáron legalább egy hétig otthon vagyok. Imádom. Mindenem. Ha kérdezik, hol lakom, honnan származom, mindig azt mondom: a szüleim Miskolcon lának, de én sárospataki vagyok.

(Az interjút készítette: Földy Krisztina Lilla.)